

СТЕФАН БОНЕВ

РОМАНС ЗА ДВАМА

Част 3 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Тежките завеси бавно се дръпнаха и откриха празна сцена, като изключим тях двамата. Тя беше в дълга до глезените, розово-червена рокля. Правите ѝ искрящо руси коси се разстилаха по голия гръб.

Когато аплодисментите стихнаха, оркестърът засвири танго. Танцът се сипеше на плавни, привидно отсечени акорди. Той я завъртя и се понесоха напред към публиката. Беше с черна, късо подстригана коса, срасана на път встрани. Бледостта на лицето му се подчертаваше от тънки, също така черни мустачки.

Неочаквано за публиката оркестърът спря на един от тактовете и започна валс. Кавалерът спря и косите на дамата се разлюляха за миг. После изчака, за да влязат в такт, и тръгнаха с плавни полукръгове към публиката, достигнаха ръба на сцената и отново заплуваха навътре.

Последните акорди на валса стихнаха. Бяха застанали странично, с обърнати към публиката лица. Аплодисменти! Те се наведоха в лек поклон и завесите паднаха. Той свали ръката ѝ от рамото си и я пусна. Дамата се огъна в кръста и се свлече с глух шум на пода. Той я гледа известно време безизразно, после се наведе и откачи обувките си от нейните.

Отначало не искаха да приемат номера му. Ние сме сериозно вариете, говореше директорът, не ни трябват циркови номера. Но беше нужно да види само един танц, за да разбере, че играта е повече от истинска. Оттогава остана при тях. Радваше се на известен успех. Често се случваше публиката да не разбере „номера“ и да ги вземе за истинска двойка. Получаваше добри пари, които вечер изпиваше с приятели от вариетето. Не обичаше много тяхната компания. Обикновено след третата чашка започваха да го подкачат за партньорката му. „Абе, я кажи, как е в леглото?“ — обаждаше се някой. После всички се заливаха в смях. Смееше се и той, защото знаеше, че го правят от сърце. Но отвътре нещо го изгаряше. Имаше навършени тридесет и девет, но след онази катастрофа, вече не беше мъж. Знаеха го само няколко стари приятели, с които обаче отдавна вече не се виждаше. Оттогава минаха две години. Лекарите твърдяха, че заболяването е по-скоро на нервна основа. Но така и не можаха да му помогнат. Имаше си само нея — партньорката. И знаеше, че ще бъдат заедно до края. Нямахше от кого да я ревнува, макар че веднъж някакъв младеж, явно не разбрал „номера“, я търсеше с букет цветя. Тръгна си

сконфузен. А тя беше само една красива, синеока и русокоса кукла, натъпкана с парцали.

Той я вдигна от пода, загледа се в неподвижните ѝ стъклени очи, поглади с длан студената каучукова буза и я целуна по устните. Това беше за него ритуал, един вид благодарност, отплата. После я хвърли на рамото си и като дръпна една от страничните завески на сцената, слезе. Вариетето беше пътуващо. Оставаше по няколко дни във всеки град и продължаваше. Това постоянно движение разнообразяваше донякъде живота му.

Той мина покрай няколко сценични работници, поздрави ги с махване на ръка и се запъти към фургона. По пода се въргаляха празни бутилки. Срита ги, свали куклата от рамото си и я хвърли на леглото. Днес нямаше пари за пиене.

Съблече фрака и го метна на стола. После се отпусна тежко до куклата. Понякога я ненавиждаше — беше толкова жена, колкото той — мъж. Усети, че заспива. Протегна ръка, щракна мързеливия ключ над леглото и угаси светлината. За първи път от толкова време заспиваше трезвен. Прегърна куклата и се унесе. Обикновено сънуваше автомобила си. Виждаше как ръмжащото животно го настига, за да го направи половин човек. А преди сънуваше, че е на рали. Искаше да стане истински състезател. Толкова! Ето ги и жените му. Беше вървял в тях, във всяка една от тях поотделно. След това, всички го напуснаха. Нарочно пожела да направят куклата му руса, със сини очи — не обичаше такива жени. Нарочно я нарече Нора — нямаше позната с такова име, пък и не му харесваше.

Събуди го нечие дихание в лицето. Отвори очи и премига. Усещаше през дрехите топлия допир на тялото ѝ. Извърна внимателно глава към Нора, сякаш се боеше да не я изплаши. В тъмното различи само бледия ѝ силует. Протегна се и запали лампата. Светлината преряза като нож очите му. Когато вече можеше да вижда нормално, видя само обикновената, пълна с парцали кукла.

Сутринта на другия ден репетира усърдно под звуците на стария грамофон. После цял ден се мота по улиците на градчето. Вечерта на представлението беше блестящ. Имаше чувството, че Нора му помага по някакъв начин. Два пъти бис! Касиерът беше раздал авансите и приятелите му го викаха да пият. Извини се, че не се чувства добре, и се прибра в стаята. Беше се изморил достатъчно, за да заспи веднага.

Съблече се, хвърли дрехите и на Нора. Тялото ѝ беше досущ като на жена, само че от розова текстилна материя. Само лицето ѝ беше от каучук, а гърдите — малки и стегнати. Някога — не си спомняше точно кога, им беше нарисувал големи, червени зърна. Сложи я до себе си в леглото. Хвърли отгоре завивките и угаси лампата.

Въпреки умората не можа да заспи. След известно време отвори очи и я погледна. Тя също го гледаше. Неусетно за него се беше изправила на лакът в леглото и се взираше със сините си очи. „Нора!“ — прошепна той. Искаше да каже още нещо, но тя сложи пръст на устните му. Извърна се към него и прилепи тялото си до неговото. Той веднага усети топлината, в очите го удари червеното на зърната ѝ. Всичко беше истинско. Нора прокара длан по гърдите му и той усети лека тръпка.

Когато се събуди сутринта, откри по себе си куклата. Беше запазила нощта в себе си. Имаше руменина по бузите, която преди не беше забелязал.

Дните минаваха и приятелите му започнаха да се тревожат. Вечер след представлението, веднага си лягаше. Сутрин ставаше недоспал. Говореше се, че нощем се чуват необичайни шумове от стаята му във фургона. Като че ли при него имаше някой. Иначе беше по-бодър и разговорлив от всякога. Почти престана да пие.

Една вечер, след като си беше легнал, приятелите му решиха да го посетят. Почукаха. Вратата се отвори — той стоеше по халат в тъмното на стаята. Някой щракна ключа на лампата. Вътре цареше необичаен ред. Върху масата имаше нова покривка. На стола върху неговите дрехи беше метната розово-червена рокля с деколте. От леглото ги гледаше и се усмихваше една русокоса красавица, която каза:

— Добър вечер! — гласът ѝ беше звънък и свеж като дъжда, който ръмеше навън. — Аз съм Нора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.